

וכסתות בכדי לשכב עליהם עד שהוא הוצרך לשים אבנים תחת ראשו [ור"ח]. **אֵלֶּא**
הוֹאִיל וְאַתָּא חָתַן לְגַפִּי כִּלְה, אָף עַל גַּב דִּלָּא הָוָה
אַרְחוּי לְמִשְׁכַּב אֵלֶּא בְּכָרִים וּכְסָתוֹת, וְאִיהִי יְהִיבַת
לִיה אֲבָנִים לְמִשְׁכַּב, יִקְבֵּל כִּלָּא בְּרַעוּתָא דְלָבָא, וְהָא
אַתְמָר אלא סוד הדבר הוא שכאשר בא החתן אל הכלה אפילו שלא היתה דרכו לשכב

אלא רק בכרים וכסתות וכלתו נותנת לו אבנים בכדי לשכב עליהם, בכל זאת הוא צריך
לקבל את הכל ברצון הלב וכמו שכבר למדנו, דהיינו שכאשר המלכות עולה לז"א יש לו
הארות מהבינה שהם ככרים וכסתות אמנם כאשר הוא יורד אל מקום המלכות שהיא רוכבת
על י"ב חיות שבמרכבה [רי"ט] שהם סוד י"ב אבנים ובכל זאת הוא מקבלם ברצון הלב.

וְאוּף הֵכִי אַתְמָר בְּחִבּוּרָא קְדָמָא והנה כך כבר למדנו בחיבור
הראשון שהוא ספר הזה לקמן רכ"ה ע"ב. **מַהוּ דְכִתִּיב,** (בראשית לב) **וַיֹּאמֶר**
יַעֲקֹב פֶּאֶשֶׁר רָאִם ולמה נאמר ביעקב בצאתו מחרן 'ויאמר יעקב כאשר ראם',
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן תִּיב. וַיֹּאמֶר קָרָא אלא אמר רשב"י לרבי אלעזר
בנו שב ותאמר אתה את ביאור הפסוק (והנה המשך מאמר זה הוא לקמן בדף רכ"ה ע"ב
[דכ], (ע"כ רעיא מהימנא)).

אור הרשב"י

ולמה הניח אבנים קשות תחת ראשו.
[רי"ט] דהיינו שיש ד' חיות במרכבה שהם ד'
מלאכי ארגמ"ן ולכל מלאך יש עמו ב'
מלאכים וביחד הם י"ב בחינות חיות.
[דכ] והנה יש נוסחאות שכתבו שהמשך
למאמר זה הוא בזהר לקמן דף רכ"ה ע"ב

[רי"ח] וביאר הרמ"ק שהגם שנאמר בו כי
במקלי עברתי את הירדן הזה ולמדנו שיעקב
אמרו בגלל שאלופו לקח ממנו הכל והוא
נעשה עני מכל מקום קשה כי מה שאמר
כרים וכסתות הוא לא דוקא אלא הקושיה
הוא שהיה לו לשים תחת ראשו את ילקוטו

הלימוד היומי

לע"נ ר' נעים אליהו בן מזל זצ"ל

בקרֶבֶן נֹתֵנִים חֶלֶק לִסֵּא אֶת הַכֹּהֵן וְיִתְּרֵהּ הַכֹּהֵן

אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, מִסֵּתֶכֶל הָיִינָא, שְׁמִירָה בִּלְב אִיהוּ

וְדָאִי ואמר רבי פנחס בן יאיר לרשב"י שמתבונן הייתי שהנה בודאי שמירת

הגוף הוא על הלב בודאי, (דְּחָמָא בִּלְב) (ס"א וְלֵב דְּוִגְמָא דְּלֵב עֲלָא וְהֵלֵב שִׁבְגוּף הוּא

כְּדוּגְמַת הֵלֵב הָעֲלִיּוֹן שֶׁהִיא הַמַּלְכוּת הַנִּמְצָאָה בְּתוֹךְ חַיִּילוֹתֶיהָ) **וְעַל דָּא שְׁמוֹר**

בִּלְב, וְלֹא בְּאַתֶּר אַחֲרָא ומשום כך השמירה הוא בלב ולא במקום אחר,

דְּהֵינּוּ שֶׁשְּׁמִירַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹת הוּא מֵהַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאָה לֵב. **זְכִירָה בְּזָכָר** וזכירתם

שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכַדִּי שֶׁהֵם יִגְאֻלוּ הוּא בִּז"א הַזֹּכֵר, **בְּמוֹחָא, דְּרָכִיב וְשְׁלִיט עַל**

הֵלֵב וזה המוח שהוא ז"א הוא רוכב ושולט על המלכות הנקראת לב. **וְלִית**

זְכִירָה אֶלָּא בְּמוֹחָא. וְעַל דָּא זָכוֹר לְזָכָר וְשְׁמוֹר לְנִקְבָּה

והנה סוד הזכירה הוא במוח שמצדו הוא ז"א ולכן סוד 'זכור' הוא בז"א הזכר הנקרא מוח

שמצדו הזכירה, וסוד 'שמור' הוא במלכות הנקבה הנקראת לב שמצדה הוא השמירה.

מוֹחָא דְּאִיהוּ דְּכוּרָא, רָכִיב וְשְׁלִיט עַל הֵלֵב וסוד המוח שהוא

זכר הוא רוכב ושולט על המלכות הנקראת לב. **לֵב שְׁלִיט וְרָכִיב עַל**

הַכֹּהֵן. כָּבֵד סְמָאֵל וְנַחֲשׁ דָּא בְּדָא, וְאִיהוּ חָד. (ס"א וְאִינּוֹן

דְּכָר וְנִקְבָּא) וזה הלב של המלכות הוא שולט ורוכב על הכבד, וסוד הכבד הוא סמא"ל הזכר

והנחש שהוא הנוקבא שלו והם בסוד זכר ונקבה של הסט"א (דף רכ"ד ע"ב) **יִתְּרֵהּ**

אור הרשב"י

נוסחאות שכתבו שההמשך למאמר זה הוא

ברעיא מהימנא רכ"ה ע"ב במש"כ אלא

פגיעה איהי פיוסא וכו'.

במש"כ פתח ואמר ויעקב הלך לדרכו ויפגעו

בו מלאכי אלהים, מאי ויפגעו בו, אלא אית

פגיעה לטב ואית פגיעה לכיש וכו' ויש

הלימוד היום

לע"נ ר' נעים אליהו בן מזל זצ"ל

הַכֶּבֶד וְכָבֵד כי הם בסוד יותרת הכבד והכבד, דהיינו שסוד הכבד הוא הזכר דקלי', וסוד יותרת הכבד הוא נוק' דקלי'. **וְעַל דָּא בְּקוֹרְבָנָא, יוֹתֶרֶת הַכֶּבֶד, דָּא נַחֲשׁ. כָּבֵד מִיכְלָא דְּכֹוֹרָא, רָזָא דְּסַמְא"ל** ומשום כך בקרבן מחלק יותרת הכבד נהנה הנחש שהוא סוד הנוק' דקלי', וסוד הכבד הוא מאכלו וחלקו של הזכר שהוא סוד סמא"ל, וסוד הענין הוא שנותנים חלק מהקרבנות לקלי' וכמש"כ ולקחת את כל החלב המכסה את הקרב ואת היתרת על הכבד' ופירש"י בשם תורת כהנים שאף מן הכבד נוטל עמה והוא בכדי לתת חלק לסמא"ל ולילי"ת שהם סוד כבד ויותרת הכבד, והנה הבשר המתעכל הוא עולה דרך העשיה ושם הוא צריך לעבור דרך ג' קלי' של רוח ענן ואש ואז יש לקלי' יניקה משם (דמשק אליעזר, רמ"ק).

רשב"י מסביר הסוד הנסתר של הקרבן

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאִי כֶּךָ הוּא, וַיֵּאוֹת הוּא אמר רשב"י לרבי פנחס חמיו שודאי כך הוא כדברך ויפה הוא. **וּבְרִירָא דְּמַלְהָ, וְרָזָא וְסִתְרִין דְּקֶרְבֵּן, הֵכִי הוּא** והנה בירור הדבר והסוד הנסתר של הקרבן הוא כך. **כָּבֵד נָטִיל בְּקֶדְמִיתָא, הוּא וַיּוֹתֶרֶת דִּילֵיהּ, (ס"א וּלְבֶתֶר יוֹתֶרֶת דִּילֵיהּ) סַמְאֵל וּבֵת זִוְגוֹ** כי בתחילה בחינת הכבד לוקח את חלקו מהקורבן יחד עם בחינת יותרת הכבד שלו שהוא הסמא"ל ובת זוגו שהיא לילי"ת. (ס"א וּלְבֶתֶר כָּל וְכו' דְּאֵינֻן חֵיילִין) **וְכָל אֵינֻן עֲרֻקִין דְּכַבְדָּא, חֵיילִין וּמַשְׁרִיין דְּלַהּוֹן, וְנָטִילוּ דְּלַהּוֹן, דְּאֶכְלִין חֲלָבִין שְׁמַנִּינוּ דְּקֶרְבָּנָא** ואח"כ כל אלו בחינות העורקים שיש בכבד שהם חיילותיהם ומחנותיהם הם לוקחים את

חלקם מהקורבן, שהוא חלק שמנונית החלב של הקרבן. **וְהָיָה הוּא דְבָתִּיב,** (שמות כט) **וְאֵת הַחֵלֶב אֲשֶׁר עָלֵיהֶם, וּבִדְיִן קָרִיב כֹּלֵא לְגִבִּי לֵב.** וזהו מש"כ בפסוק 'ואת החלב אשר עליהם', דהיינו שהוא החלק השייך לסט"א בכדי שהם לא יקטרגו, ואחרי שהסט"א קיבלו את חלקם אז כל שאר הקרבן קרב אל הלב העליון שהוא המלכות ושאר מדרגות הקדושה (רמ"ק).

המלכות לא לוקחת חלק בקרבן אלא את הוידוי והתפילה שהתפללו על הקרבן **וְלֵב לֹא נָטִיל מִכֹּלֵּא אֶלָּא וְדוּי דְּאֶתְעִבִּיד בֵּיהּ, וְסָלִיק בְּהוּא תִּנָּנָא** והנה הלב העליון שהוא המלכות היא לא לוקחת דבר מהקרבן, אלא רק את הוידוי שהאדם התוודה על קרבנו, כי ווידויו עולה באותו העשן של הקרבן, **וְעִלּוּתָא דְּאֶתְעִבִּיד עָלֶיהָ דְּקָרְבָּנָא** וכן המלכות מקבלת את התפילה שהתפללו על הקרבן שיעלה לרצון לפני הקב"ה. **לֵב קָרִיב לְגִבִּי מוֹחָא, רְעוּתָא דִּיחֻדָּא דְּכֶהֱנָא בֵּיהּ, וְחֲדוּתָא דִּלְיוּאִי** והנה אח"כ המלכות הנקראת לב היא מקריבה את הקרבן אל ז"א הנקרא מח שאליו עולה רצון הייחוד שהכהן מכוון בהקרבת הקרבן שהוא מצד החסד, וכן עולה בו שמחת הלויים בשיר שהם מצד הגבורה. **מוֹחָא דָּא, נְהוּרָא דְּאֶתְיָא מִמוֹחָא עֲלָאָה** והנה מוח דז"א הוא מאיר מהמוח העליון של או"א, מאחר שמהם הוא מקבל את המוחין שלו, ומשום כך הוא מעלה אליהם את רוחניות הקרבן. **מוֹחָא קָרִיב לְגִבִּיָּה טָמִיר מִכֹּלֵּא, דִּלָּא אֶתִּידַע כֹּלֵּל** ואז המוח העליון של או"א מקריבים את החלק המזוכך אל אותו מוח של א"א שהוא נעלם מהכל, שהוא לא נודע כלל מאחר